

skal føres et særligt Regnskab over Activerne, og hvad et særligt Regnskab over Indtægts- og Udgiftsrestancer angaaer, troer jeg ikke, at et saadant kan forlanges. De komme jo ind eller gaae ud i et følgende Aar og ville da der finde deres Plads og Afgjørelse; at opføre et særligt Regnskab for dem, er derfor Noget, som jeg ikke antager vilde være hensigtsmæssigt; i al Fald maatte det da først ske ved de kommende Aars Regnskaber; thi det er jo en Selvsølg, at der for alle saadanne Indtægter og Udgifter maa gjøres Rede og Rigtighed i det følgende Aars Regnskab, og det er ligeledes en Selvsølg, at Poster, som saaledes gaae fra det ene Aar til det andet, maae nødvendigviis paasees af Revisionen for de følgende Aars Regnskaber. Det skulde derfor gjøre mig ondt, om den ærede Rigsdagsmand skulde ansee det fornødent at stille et saadant Forlangende til Revisionen; thi det er jo, som sagt, en Selvsølg, at enhver Revision uden dette maa have Opmærksomheden henvendt paa saadanne Poster, vedrørende foregaaende Aar, som først komme til endelig Afgjørelse i vedkommende Regnskab. Jeg finder saaledes ikke, at der er nogen Anledning til at vedtage det af den ærede Rigsdagsmand stillede Forslag.

Oppermann: Hvad den ærede Minister htrede, fremtraadte der ikke blot en Dissens mellem ham og mig som Revisoratets Mindretal, men ogsaa mellem ham og Revisoratet i dets Heelhed. Hvad det Sidste angaaer, skal jeg bemærke, at for Indtægtsrestancerens Vedkommende indeholder Regnskabet for 1859—60 allerede den Opgjørelse, jeg talte om; og det vil altsaa deraf sees, at Regjeringen virkelig har troet det vigtigt og ønskeligt, at der foretages en saadan Opgjørelse. Hvad Udgiftsforpligtelserne angaaer, troer jeg, at Regjeringen ogsaa har en Fornemmelse af den samme Usikkerhed med Hensyn til dem. Jeg nævner paa ingen Maade mindst Tvivl om, at Revisoratet efter Evne vil paasee disse Poster i de følgende Aar, men jeg anseer det for vigtigt, ikke mindst for Regjeringen, ganske vist ogsaa for Revisoratet og for Rigsdagen, paa eet Sted at have samlet de forskjellige udestaaende, endnu uafgjorte Poster. Det vil erindres, at den Hoved-

masse af Indstillinger, som vi have haft at votere over ved Revisoratets Beretninger for Aarene fra 1853—54 til 59, netop angik det ene Aars Restancer; man vil vanskeligt kunne undgaae den vage Grændse, der virkelig finder Sted mellem det ene Finantsaar og det andet, og hele dette Affnit vilde med Hensyn til dets Behandling betydelig simplificeres og lettes, naar der blev ført et saadant Regnskab. Hvis man i et saadant stiller Fordringer, der ikke paa nogen Maade kunne opfyldes selv af den meest velvillige Regjering, fordi de vilde være i directe Strid med den bestaaende Rasse- og Regnskabslov af 1840, saa kan jeg forstaae, at Regjeringen ikke vil gaae ind paa dem; men jeg skal ikke nægte, at det skulde gjøre mig ondt, om den høitærede Indenrigsminister skulde finde det af mig stillede Endringsforslag overflødigt eller unyttigt. Dette var med Hensyn til Differentien imellem Ministeren og Revisoratet i dets Heelhed, thi om Usikkerheden af et Regnskab over Udgifts- og Indtægtsrestancer er Revisoratet aldeles enig; der var vel en Different i Formen, men i Realiteten vare vi enige. Jeg gaaer nu over til den anden Different imellem den ærede Minister og mig. Der er da stor Forskjel paa, om der fra Regjeringen leveres et Regnskab, eller om Statsrevisoratet, naar det henvender sig til Regjeringen, kan faae leveret fra Indenrigsministeriet en Liste over Activerne og saa selv af Statsbogholderiets Bøger see at udbrage, hvilke andre Activer der ere; at der er ført en Liste over Activerne; og at der ogsaa er noteret Afgang og Tilgang i Activerne, det vidste jeg, og det sagde jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet; jeg sagde nemlig, at der var af Regjeringen sørget for at have Materiale til et Regnskab, men jeg fremhævede tillige, at der ikke blev afleveret noget Regnskab. Dette har den høitærede Minister ikke modsagt, og jeg betvivler, at han kan modsige det, medmindre Fremskridtet i de Punkter, som mit Endringsforslag vedrører, skulde være rykket saa vidt frem, at man kunde tænke paa allerede ved Slutningen af indværende Finantsaar for dets Vedkommende at aflevere et ordentligt Regnskab. Hvis dette ikke er Tilfældet, troer jeg min Anse staaer usvækket. Det vil iøvrigt vistnok kunne oplyses,